

Chương 8

Chạm Mặt

Chuông điện thoại giật nảy trong túi quần, Bách biết ngay là ai đang gọi. Đầu dây bên kia lạnh lót:

- Thiếu tá Phan Đăng Bách, anh có biết rằng trẻ hẹn với người đẹp còn lớn hơn tội phản quốc không hử?

- Hoàn toàn đúng. Mỗi tội tôi lại đang không đi đón người đẹp.

- Á à, giấu cọt, nhạo báng phụ nữ còn mắc thêm tội thiếu nhân đạo.

- Rồi rồi, cô đẹp mà, đẹp nhất phòng cảnh sát hình sự của chúng ta.

- Anh dám... - Mai Thanh không kịp nói hết cái câu chua ngoa để chẹn họng anh bạn đồng nghiệp ưa xúc xiểm thì đã thấy anh ta đổ xích trước mặt và thò đầu ra khỏi xe, nhe răng cười hớn hờ.

- Có cái gì mà phải hớn hờ thế. Anh không thấy là đồng nghiệp khôn khổ của anh đang toát mồ hôi mồ kê đứng đợi nửa tiếng đồng hồ rồi.

- Ô xin lỗi xin lỗi! Tắc đường quá.

- Tắc gì chớ. Hôm nay là sáng chủ nhật. Ngay cả ngã tư Daewoo cũng vắng tanh như chùa Bà Đanh. Càng ngày càng giỏi xạo. Trách gì ế dài mãi chẳng có vợ. Đáng đời phải lắm.

- Sắp có rồi. - Bách tùm tùm, vẫn với vẻ hớn ha hớn hờ đáng ghét như thế.

Mai Thanh liếc mắt nghi ngờ.

- Ai thế?

- À không, mình đùa ấy mà. Ai nhìn mặt anh mà chẳng dự đoán anh còn trai tân cho đến chết.

- Anh khả nghi lắm, cả tuần nay đi làm cứ cười hoài một mình. Việc điều tra thì giậm chân tại chỗ. Có gì vui đâu mà cười. - Mai Thanh càu nhàu. - Chỉ có kẻ đang yêu mới thấy trời bão là đẹp ngày, đang ăn cơm bình dân cũng ngỡ như đại tiệc. Mà sao nóng quá thế này?

- Điều hòa hỏng cả tháng nay rồi. Anh bạn nên chưa kịp đưa em xinh đẹp này đi thăm mỹ viện được. Em chịu khó mở cửa xe nhé.

Mai Thanh thở dài, ngao ngán nhìn cây cỏ xanh gắt lên dưới cái nắng hầm hập bên ngoài. Sau trận mưa rào tối qua, thời tiết sáng nay khô hanh hơn mọi ngày. Nắng sau mưa chói sáng khác thường và bốc hơi ẩm ngọt ngọt khiến bụi đường vón cục lại. Chiếc xe của Bách tiếng là ô tô nhưng động cơ nổ được ngày nào thờ phào ngày ấy. Anh cũng không sử dụng nó mấy vì lúc đương việc trong

thành phố đi xe hai bánh vẫn thuận tiện hơn, những lần công tác xa lại không dám dùng vì sợ nhớ đau chết máy dọc đường thì hỏng việc.

Hôm nay họ hẹn nhau đi viếng mộ người bạn thân nhất của Phan Đăng Bách: Thiếu tá Đỗ Quang Huy, cũng là ngày giỗ đầu của cậu.

Người đồng nghiệp xấu số của họ nằm trên một triền đồi có rừng thưa thoáng đãng cách trung tâm thành phố 60 cây. Từ ngày Huy mất, Bách đã đến thăm bạn cả thấy được ba lượt. Mai Thanh từng an ủi Bách rằng “Anh hết lòng với bạn như vậy còn hơn cả đối với người yêu nữa, anh ấy giờ đã rất mãn nguyện vì có một người bạn như anh rồi”. Nhưng Bách vẫn không thôi dằn vặt mình. Anh chỉ có một người bạn duy nhất, và người bạn đó bây giờ chỉ còn là hồi ức, chỉ vì sự chậm trễ của anh.

Bách quành xe lên đường cầu vượt chỉ lác đác xe cộ rồi 20 phút sau đã bắt gặp xa lộ. Từ xa lộ này anh chạy 50 cây số nữa, rẽ thêm một đoạn vào làng là đến chỗ Huy, nơi tổ tiên cậu ấy cũng cùng nằm ở đó, mát chùng hơn tiếng là cùng. Trời ngày càng nắng gắt và nóng vã mồ hôi. Bách liếc nhìn Mai Thanh với vẻ có lỗi.

Nóng quá nhỉ. Tội là ở anh, bận đến nỗi không có lúc nào đưa xe đi sửa được.

- Đâu có nóng, xe chạy nhanh là gió mát đấy chứ. Anh đúng là nóng nảy hơn em mà. - Mai Thanh mỉm cười.

Cô cố gắng không vuốt mồ hôi trên trán, thậm chí cũng không nhắc gì đến việc Bách cho mình leo cây đến nửa tiếng đồng hồ nữa.

Hơn ai hết cô hiểu Bách là người nhân hậu, nặng tình nặng nghĩa, cần mẫn với công việc, hay nhận phần thiệt về mình. Nếu anh để ai phải chờ đợi và chịu nóng do lỗi của mình thì thậm chí còn khổ sở hơn chính người đó nữa. Cô cất giọng vui vẻ:

- Anh bật kênh VOV giao thông lên nghe cho vui.

- Ủ nhỉ quên mất, đài thì vẫn nghe được, chưa bị hỏng.

VOV giao thông ngày chủ nhật không có việc gì để làm, chẳng ở đâu trong thành phố tắc đường, kẹt xe nữa. Trên tần số 91 MHz, phát thanh viên đang điểm tin về tình hình giao thông thế giới, rồi chuyển sang chương trình nghe nhạc theo sở thích của biên tập viên. Mỗi ngày một biên tập viên trực khác nhau, gu của người biên tập hôm ấy thích nhạc gì thì thính giả phải cùng nghe nhạc đó. Hôm nay đến phiên trực của anh chàng nghiện nhạc Trịnh Công Sơn. Anh ta cho bật bản mở đầu bằng “Một cõi đi về”. Giọng Cẩm Vân cất lên da diết.

Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi

Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mết

Trên hai vai ta đôi vàng nhạt nguyệt

Rồi suốt trăm năm một cõi đi về

Bách hơi lạng tay lái. Một chiếc xe tải vọt lên từ phía sau và Bách giống như một người lái tập sự, suýt cán vào đường xe bên cạnh. Người lái xe tải thò bàn tay ra cửa sổ rồi chĩa ngón giữa lên giận dữ. Mai Thanh vội giơ tay tắt đài. Điệu nhạc ngắt lịm, chỉ còn tiếng xe cộ rầm rập bên ngoài. Bách hơi tái mặt, mồ hôi càng vã ra. Có một lần duy nhất, anh kể với Mai Thanh về cảm giác kinh khủng lúc phát hiện ra thi thể của Đỗ Quang Huy ngập trong bồn máu, khi ấy chiếc máy quay đĩa cổ vẫn xè xè phát ra giọng Khánh Ly nào nê. Từ đó hễ cứ ngồi đâu mà ở đó réo rất giai điệu u ám của “Một cõi đi về” là Bách lập tức nhìn thấy cái cổ bị cứa của Huy. Rõ rệt đến mức nhiều lần anh nghĩ mình gặp oan hồn của bạn hơn là bị ảo giác hành hạ. Lúc đó Mai Thanh cũng bần khoản “Lạ thật đấy, nghề của mình có lúc nào mà thôi tiếp xúc với những xác chết”.

- Ừ! Khi ấy Bách cũng công nhận. - Anh nhìn các thi thể nạn nhân quen rồi. Thế mà không sao quên nổi hình ảnh cuối cùng của cậu Huy.

Vừa rồi cũng vậy, ngay khi nhạc dạo vừa dứt và giọng hát khàn trầm của Cẩm Vân cất lên thì Bách đã thấy cái đầu ngoẹo sang một bên của Huy hiện ra ngay trước mũi xe, khiến tay lái của anh loạn choạng. Mai Thanh đánh lạc suy nghĩ của Bách sang hướng khác.

- Kể em nghe xem nào, mấy bữa nay anh có chuyện gì mà vui thế?

Nhắc đến đó quả nhiên Bách có thay đổi thái độ. Hình ảnh đẫm máu trong chiếc bồn tắm của Huy biến mất. Anh chỉ còn thấy trời xanh và mây trắng. Mai Thanh thực rất tâm lý và hiểu anh. Ngoài Đỗ Quang Huy ra, có lẽ anh đã coi cô là người bạn thứ hai.

Mai Thanh là nữ nhân duy nhất trong phòng cảnh sát hình sự. Cô chuyển về phòng anh tình cờ sau vụ án mạng Đỗ Quang Huy và đã cùng anh điều tra nhiều vụ án. Sự có mặt của Mai Thanh như một làn gió mát đem lại chút nhã nhặn, hào hoa cho những gã cảnh sát thô mộc quanh năm chỉ biết cặm cụi với công việc. Rồi một ngày xuất hiện cả tí chút cạnh tranh. Không chỉ Bắc hói, Hùng cận mà cả Giang, Quyết đã có vợ và Tú đen trẻ măng gọi Mai Thanh bằng chị cũng không tránh khỏi sức hút của cô đồng nghiệp duyên dáng và hài hước. Mới đầu, Phan Đăng Bách nghĩ mình có lợi thế. Anh đã cùng Mai Thanh thực hiện vụ án đầu tiên kể từ khi cô mới về. Anh thân với cô hơn hết thấy những đồng nghiệp khác. Nhìn ánh mắt của cô, sự nhạy cảm bản năng mách bảo rằng Mai Thanh cũng có tình cảm với anh. Nhưng một năm trôi qua đi, mọi sự vẫn giậm chân tại chỗ, mặc dù ngày nào họ cũng gặp nhau, thậm chí sát cánh bên nhau trong những tình huống nguy hiểm. Sau khi biết rằng mình chẳng có cơ hội nào, tất cả các đồng nghiệp quý hóa của anh hòa nhau ủng hộ Bách. Họ tìm mọi cách để vận động hành lang cho Bách “ứng cử”. Tú đen cố vấn cho anh cách ăn mặc, Giang ái đề xuất cách mua quà tặng theo những sở thích phổ biến của phụ nữ.

Quyết thắng lợi khuyên anh nên nhấn tin cho đối tượng như thế nào, vào lúc nào để cô có thể “chết đờ đừ” vì mũi tên của thần ái tình. Nhưng Mai Thanh từ chối tất cả mọi nỗ lực của anh một cách tế nhị và lịch sự. Rồi có một lần cô mời anh đi ăn tối, trong một quán cà phê yên tĩnh. Mai Thanh nhìn thẳng vào mắt anh và nói khẽ:

- Anh là người bạn tốt nhất của em. Đời này kiếp này em sẽ coi anh là tri kỷ. Và trước sau vẫn coi anh là người bạn tri kỷ.

Anh hiểu từ “tri kỷ” là thế nào. Là họ có thể chia sẻ với nhau mọi niềm vui, nỗi buồn trong cuộc sống, thậm chí có thể hy sinh vì nhau, chịu thiệt về phần mình để người kia được hạnh phúc, sẵn sàng cho nhau mọi thứ, trừ... tình yêu. Lâu dần Bách cũng nén nỗi buồn trong lòng để lần hồi được thay thế bằng niềm vui mới: Có một người bạn tri kỷ, một cô em gái dễ thương dù đôi lúc khá khó chịu.

Họ tồn tại bên nhau, thậm chí sát nhau khăng khít, nhưng không bao giờ chạm nhau như đường thẳng song song chẳng thể tiệm cận. Không ai hiểu được mối tương quan kỳ lạ giữa họ là quan hệ gì. Có bạn tay Mạnh, là đồng sự của Bách nhưng mới chuyển sang bộ phận trinh sát, đặt giả thiết rằng: “Có lẽ Mai Thanh là les, còn thằng Bách nhà mình là gay, nên mới thân thiết được với nhau theo kiểu ấy. Chẳng có khối cặp như thế lấy nhau để che mắt thiên hạ. Phải à. Chứ nam tính như tôi, nhìn thấy phụ nữ đẹp là chỉ muốn...”. Mạnh háu gái. Mỗi lần có cơ hội đứng gần Mai Thanh là kiểm soát vai, chạm má. Những bận các cơ như vậy Mai Thanh giận dữ ra mặt, thậm chí có hôm cô đùng đùng nổi giận, nói gần từng tiếng: “Anh mà còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ làm đơn kiện anh vì tội quấy rối”. Chắc anh hiểu luật. Sau lần ấy Mạnh sượng mặt, chỉ cần nhả “Tớ đùa tí chứ làm gì mà lớn chuyện thế?” rồi đặt biệt danh cho Mai Thanh là “Chăn Adam”. Ý rằng cô vừa dữ như chăn tinh vừa đích thị là giống đàn ông.

Nhiều bận Mai Thanh vẫn chọc Bách rằng “Trách gì ế dài chẳng lấy được vợ”, anh cũng đùa vui mà quặc lại “Còn thân cô nữa, đã có anh nào để ý chưa. Lo phận mình đi kéo đến bạo hành gia đình cũng không có hân hạnh được hưởng”. Chẳng cần tinh ý cũng nhận ra rằng Mai Thanh không thích đàn ông, cho dù cô quyến rũ hơn nhiều người phụ nữ anh từng gặp, và cũng dịu dàng, đáng yêu không kém. Song anh quan tâm đến cô sâu sắc như một người anh trai hơn là bận rộn với việc điều tra về giới tính của cô.

- Nói em nghe xem, cô ấy như thế nào? - Mai Thanh nheo mắt nhìn Bách tinh quái.

- À... Anh cũng mới quen thôi. - Bách ngập ngừng trong ngưỡng nghịu.

Sáng kia, Mạnh đã khích bác anh:

- Cái tụi đàn ông chưa yêu bao giờ vừa mới thích con nhà người ta đã cứ làm như sắp được đính ước đến nơi. Khờ khạo quá.

Bách nóng hết cả mặt mày.

- Còn ông thì sao, vừa nhìn thấy đàn bà con gái là cứ làm như chúng chuẩn bị xếp hàng một dưới chân giường của ông không bằng.

- Mày lại nhắc đến con Chăn Adam chứ gì. Tao chưa bao giờ có sở thích với gu đàn bà mà giống đàn ông. Tao chỉ đùa thôi mà nó đã dọa kiện.

- Ông đừng, có đụng đến Mai Thanh. - Bách sừng cò lên.

Những người có mặt lúc ấy ồn ào cả lên can ngăn. Giang nhắm mắt, cất giọng the thé:

- Có phải các ông bị Chu Du với Gia Cát Lượng nhập hồn không đây. Lúc nào hai ông cũng làm chúng tôi đau hết cả đầu.

- Sống chưa đủ khổ hay sao mà còn vui thú cãi nhau. Năm nay trượt giá còn đang chưa biết lương có đủ đưa vợ đi chợ hay không đây.

Nói đến thế hai vị thiếu tá mới im thít, mặc dù mặt mũi còn chưa hết đỏ lựng vì tức. Nhớ đến câu chuyện chạnh chọc không vui ấy. Bách dần mình không dám kể thêm bất cứ câu gì về Mỹ Lâm nữa. Anh càng không dám thú nhận rằng sáng nay anh đến đón Mai Thanh muộn chẳng phải vì bận việc quốc gia đại sự gì, chỉ là anh mạnh bạo mời cô bạn mới quen uống cà phê sáng thêm một lúc. Anh hẹn đón Mai Thanh lúc 8 giờ theo như lời dặn của cô “Khởi hành sớm cho mát”, nhưng 8 giờ 5 phút anh vẫn còn ngồi ngẩn tò te nghe Mỹ Lâm kể chuyện về đôi thỏ mới mua. Anh lắng nghe những thứ rau ưa thích của thỏ bằng đôi mắt say sưa và anh chăm chú muốn được biết về những bệnh nan y thỏ với vẻ mê mẩn. Cho đến tận lúc Mỹ Lâm đứng lên chào tạm biệt và hẹn gặp anh sáng mai “trên đường chạy”, Bách mới cuống cuống chạy thẳng về nhà với vận tốc còn hơn cả vận động viên chuyên nghiệp. Anh vội vã thay quần áo rồi phóng thẳng đến chỗ Mai Thanh. Trên đường đi có vi phạm luật rẽ phải khi đang còn đèn đỏ hai lần bụng chỉ lo ngay ngáy nhớ ra bị tóm thì đã muộn lại càng thêm chậm.

- Không có gì đâu, - Bách nói khẽ. - Bao giờ có gì chắc chắn anh sẽ kể cho em nghe. Bây giờ mọi sự vẫn chưa đâu vào đâu cả.

- Ừ thì thôi vậy! Em đặt cục gạch xếp hàng chờ được anh kể về cô bạn bí mật ấy đầu tiên nhé.

- Tất nhiên rồi, chuyện gì anh cũng sẽ cho em biết đầu tiên.

- Vâng, em sắp sửa hết diện ưu tiên rồi. Khi nào anh có bạn gái, thế nào em gái anh cũng bị ra rìa, lui xuống hàng thứ. - Mai Thanh vờ giận dỗi.

Bách bật cười. Trong chuyên án “Taxi Hoa Sen” lần này, Mai Thanh làm phó ban, phụ trách anh và Tú đen. Suốt hơn tháng trời, mỗi lần cần hội ý và phân công nhiệm vụ, Mai Thanh đều cố gắng tìm từ ngữ để diễn đạt cho ý nhị

“Anh xem việc ấy mình làm có hợp lý không?” thay vì “Anh chịu trách nhiệm việc này nhé.” Nhiều lần giữa họ bất đồng ý kiến, Mai Thanh cũng rất chậm rãi để tìm câu tìm từ “Em nghĩ rằng liệu như thế này anh thấy có phù hợp hơn không?” thay cho câu “Ý kiến của anh là bất hợp lý. Em cho rằng giả thiết này chính xác hơn”. Bách thấy rõ cô là người rất tế nhị, luôn ngại những quan điểm chuyên môn sắc sảo của mình sẽ làm các đồng nghiệp nam chạnh lòng. Nhưng nhiều lần anh cũng bóng gió với Mai Thanh rằng cô không cần phải thế. Sau cái chết của Đỗ Quang Huy, anh đã thay đổi rất nhiều. Thói xấu đổ kỹ dù mơ hồ trong tiềm thức cũng đã hoàn toàn biến mất. Đứng trước chuyện sinh tử, mọi sự chỉ còn là phù du. Và chỉ đứng trước sinh tử, người ta mới có thể nhận ra điều gì là quan trọng nhất. Chẳng phải khi Bách bắt đầu làm nghề này, mẹ anh đã mất hẳn thói quen phổ biến của mọi bà mẹ trên đời là luôn so đo con mình với con người khác.

Giờ anh có kém cỏi so với hết thảy những đứa con trai của các bà mẹ khác thì mẹ anh cũng vui lòng. Bà chẳng cần tiền bạc và danh vọng mà con trai mang về để nâng mặt tự hào, chỉ cần anh giữ được mạng sống của mình, mỗi sáng thức dậy biết chắc núm ruột của mình đang ngồi an lành bên bàn giấy đóng dấu chứng minh thư là bà cũng thỏa nguyện lắm rồi.

Lần này cũng vậy, thay vì “Công việc tuần này tiến triển đến đâu rồi? Tiến độ chậm chạp quá” Mai Thanh lại vòng vo.

- Không biết vụ “Hoa Sen” Tú đen làm đến đâu rồi. Em chưa có thêm thông tin gì mới từ các nhân chứng cộ mặt ở hiện trường. - Cô liếc mắt nhìn anh đầy ý nghĩa.

Bách hiểu Mai Thanh muốn gì. Anh và Tú đen đã báo cáo tiến độ với cô từ cuộc họp chiều thứ sáu, và Mai Thanh muốn biết thứ bảy, ngày hôm qua, anh có tìm thêm được thứ gì mới hay không.

Bách lắc đầu chậm chậm.

- Chẳng có gì. Bực thật đấy. Vụ này tắc tị rồi. Nếu em không có việc gì làm thì cứ gọi Vũ Phương Đăng lên thăm vấn cho vui thôi. Sau khi sơ vấn, anh cho rằng thằng nhóc không liên quan đến mấy vụ này.

- Tại sao? Cho dù Vũ Phương Đăng có chứng cứ ngoại phạm trong vụ Mỹ Anh và Hoàng Cẩm Tú, nhưng lại không có người làm chứng trong quãng thời gian xảy ra vụ “chết đuối” của Lê Hoàng Mai. Lý do nào mà anh lại cho rằng nhân vật này không liên quan?

- Trực giác của anh. - Bách trả lời giản dị.

- Trực giác ư? Mình đang thu thập các chứng cứ cho một vụ án hình sự kia mà. - Mai Thanh nhìn Bách lạ lùng. - Sao anh lại dùng trực giác ở đây.

- Được rồi được rồi. Anh có nói gì đâu. Cậu ấm này thiếu một bằng chứng ngoại phạm, mình đã có lý do để tóm hắn. Ngày mai đầu tuần anh sẽ xin lệnh khởi tố Vũ Phương Đăng... Nếu em muốn.

- Không phải là em muốn. - Mai Thanh gắt lên. - Mình đang làm việc nghiêm túc và phải tuân thủ đúng yêu cầu điều tra của luật tố tụng hình sự, không thể bỏ sót bất kỳ một đối tượng nghi vấn nào.

- Vâng ạ, thưa cô giáo. - Bách gạt mồ hôi trán đang ròn ròn xuống tận cổ.

- Em xin lỗi. - Mai Thanh thở dài. - Vũ Phương Đăng là đối tượng tình nghi do anh phụ trách. Từ đầu chỉ có anh tiếp xúc với cậu ta. Mọi chuyện thế nào anh biết rõ hơn cả. Em sẽ không can thiệp gì nữa.

- Không, không, anh sẽ làm theo ý em. Anh bảo như thế là rất nên.

- Không phải nói dối thế.

- Anh có dối đâu, ai lại đi dối con gái.

- Em không phải là con gái.

- Thế là gì?

- Là phụ nữ.

Bách cười xòa. Mai Thanh cũng mỉm cười, nhưng không khí trong xe đã nén lại hơn bình thường, có lẽ cộng thêm cả sức nóng của mặt trời đang lên cao nữa. Cả hai im lặng thêm một đoạn đường dài. Dễ chừng đến hai mươi cây số họ không nói gì với nhau. Đã sáu tuần nay, vụ Taxi Hoa Sen vẫn giậm chân tại chỗ. Cả ba người trong tổ chuyên án đã dốc sức tìm kiếm các chứng cứ mà vô vọng. Nhìn bề ngoài, cả ba vụ án đều có vẻ giống như những vụ tai nạn và tự sát thông thường. Không có động cơ gây án, không để lại dấu vết gây thương tích ở hiện trường. Nếu không có một điểm chung rằng cả ba cô gái đều lên chiếc taxi Hoa Sen trước khi chết và vị trí mà họ kết thúc cõi đời tươi đẹp đều nằm cách xa trung tâm thành phố một cách bất thường thì rất có thể bộ phận điều tra tuyến dưới đã bỏ qua một cách vui vẻ với kết luận một tai nạn, hai tự sát. Và việc truy tìm thủ phạm gây tai nạn rồi bỏ chạy sẽ kéo dênh ra tận hai năm trước khi hồ sơ bị xếp vào kho lưu của mục “Những tai nạn giao thông chưa tìm ra thủ phạm”.

Thậm chí cho đến giờ cũng chưa ai nhìn thấy biển số và mặt mũi tài xế của chiếc taxi Hoa Sen tử thần nhưng trong quá trình điều tra, họ đã khẳng định chiếc taxi đó mang biển giả vì qua số liệu của tổng đài Hoa Sen, không có chiếc taxi nào của hãng có mặt tại nơi mà các cô gái lên xe.

- Anh Bách, em có ý này. Mình rà soát lại một lượt nữa xem có để lọt khâu nào không. Hôm nay không khí trong lành, biết đâu mình lại trí tuệ hơn là ngồi trong cái phòng điều hòa rét run ấy.

- Thôi đi cô, tôi đang tẩu hỏa nhập ma vì nóng đây này. Giờ ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi là nóng đến run người.

- Chẳng ai nói như anh, có lẽ anh run người vì đói đấy. Xem có quán cóc nào mình tấp vào cho anh ăn sáng.

“Đúng là bạn bè với cảnh sát hình sự rất tiện”, Bách nghĩ thầm, chẳng biết căn cứ vào dấu hiệu nào mà Mai Thanh biết anh chưa có tí gì vào bụng ngoài một tách cà phê đắng lúc sáng sớm với Mỹ Lâm.

- Ủ - Anh ủng hộ. - Được lời như cời tấm lòng. Anh sẽ tấp vào quán nào đầu tiên nhìn thấy. Đói phát điên lên rồi. Nhưng anh có lú không nhỉ. Trên xa lộ làm gì có hàng quán.

- Ủ nhỉ, làm thế nào bây giờ. Trong xác của em chỉ có kẹo cao su thôi.

- Không sao, anh sẽ quặt sang đường quốc lộ, đằng nào đoạn rẽ vào chỗ Huy cũng cách không xa quốc lộ đâu mà.

- Ok, ý hay. Mình lần lại từ đầu hồ sơ nhé. - Mai Thanh không khoan nhượng với cái bụng rỗng của đồng nghiệp. Cô bắt đầu câu chuyện mà không cần nhìn hồ sơ thì họ cũng đã thuộc lòng. - Mỹ Anh bị người lái taxi Hoa Sen đưa đến Vân Hạ, một khu bãi bồi trồng tre không có dân ở trong lòng bán kính 3km.

- Khăng định một cô gái trẻ như Mỹ Anh không có việc gì phải bắt taxi ra đây lúc nửa đêm. - Bách tiếp lời.

- Đúng vậy. Càng không thể có chuyện cô bé ra đó rồi lang thang trên đường để đến nỗi gặp tai nạn. Ta đặt giả thuyết tên tài xế đã buộc Mỹ Anh phải bước ra ngoài xe. Sau đó hấn rồ ga tông thẳng vào cô bé tội nghiệp. Tuy nhiên bên kỹ thuật hình sự đã phát hiện ra một chi tiết rằng cái xác đã bị di chuyển sau khi Mỹ Anh bị cán chết thông qua các vết đất bị quét xung quanh thi thể nạn nhân.

- Chính chi tiết này đã khiến anh đau đầu suốt cả tháng vừa rồi. Khi người ta tìm thấy Mỹ Anh, cô bé nằm ngửa, đầu gối lên vệ đường, chân quay về tâm đường cái. Như vậy lúc bị cán chết, cô bé đã ngã theo hướng ngược lại. Cái vết quét lê trên đất chứng minh điều đó. Và không ai khác ngoài tên giết người đã chỉnh lại cái xác, trước khi quành xe quay lại cán tiếp cô bé lần thứ hai khiến hai bàn chân dập nát hoàn toàn. Bởi nếu hấn chỉnh lại cái xác sau khi cán thêm lần nữa thì đã phải có vết máu quét lê trên đất. Hấn chỉnh lại cái xác quay đi hướng khác trước khi quay đầu xe lại làm gì chứ?

- Và anh còn nhớ không? Giám định pháp y cho thấy nạn nhân bị chết do một cú húc động lực mạnh gây vỡ hộp sọ và dập phổi. Có lẽ cô bé đã bị bắn lên nắp capo xe trước khi văng xuống đất, nhưng cú đâm này không khiến bàn chân bị dập nát được, phải thêm một lần chệt qua nữa.

- Hôm qua anh vừa nghĩ ra được ý này, nhưng hơi mơ hồ, anh cứ thử nói em nghe xem nhé. Anh chỉ phỏng đoán thôi, chưa chắc chắn lắm vì vẫn còn một khả năng nữa. - Bách ngập ngừng.

- Mừng quá, bây giờ em sẵn sàng đón nhận bất cứ ý tưởng nào điên rồ nhất, còn hơn là ngồi không chẳng nghĩ ra được gì.

- Hôm trước trong lần họp chuyên án đầu tiên, mình đã đặt giả thuyết tên lái xe quay đầu xe lại vì muốn rời khỏi hiện trường theo hướng đó, rồi hấn lái ẩu chệt lên Mỹ Anh lần nữa. Nhưng anh phân vân điểm này. Khi tài xế quay đầu theo chiều ngược lại, Mỹ Anh đang nằm sát vệ đường bên trái, nghĩa là làn xe bên trái. Mà con đường đó rộng tới sáu mét, lý do gì mà đường quang không đi, hấn lại lấn sang tận sát mép bên kia. Không có người cầm lăng bình thường nào đi chệch choạc kiểu ấy. Tất cả những người tham gia giao thông đều hình thành phản xạ có điều kiện là đi đúng làn đường của mình, dù trên đường không có ai chẵng nữa. Nếu có đi chệch thì chỉ lấn sang tới hai phần ba đường là cùng. Trừ phi... hấn cố tình chệt vào Mỹ Anh lần nữa, cho nạn nhân chệt hấn.

- Còn khả năng thứ hai? Anh cho rằng có thể một xe khác cũng chạy qua sau đó ít phút nhưng quáng gà chệt nhằm vào cái xác Mỹ Anh?

- Không, dấu vết bánh xe in hiện trường đã được bên kỹ thuật hình sự khẳng định rằng cú chệt thứ hai bị gây ra bởi một lái xe đi theo chiều từ Đông sang Tây, mà Mỹ Anh nằm bên vệ đường bên phải của làn xe đi chiều Tây sang Đông. Nếu có tài xế nào quáng gà thì cũng không thể cán nhằm được, trừ phi chính hấn cũng cố tình đi lấn sang tận mép đường bên kia. Khả năng thứ hai là...

- Bách ngập ngừng - không phải tên giết người sau khi kiểm tra thi thể Mỹ Anh thấy chưa chệt hấn mới chỉnh lại cái xác ở vị trí cho đẹp rồi cán thêm lần nữa cho chệt hấn, vì lần thứ hai xe cán qua, chỉ có hai bàn chân là dập nát. Ảnh chụp cho thấy đôi bàn chân của Mỹ Anh đã bị nát hoàn toàn, nếu có sống cũng thành thương tật, nhưng chỉ cán đến đó thôi thì cũng không thể khiến nạn nhân chệt hấn được. Tại sao hấn không cán hấn lên người nạn nhân, có phải chắc chắn hơn không, thay vì chỉ cán nát đôi bàn chân của Mỹ Anh? Em thử nghĩ xem.

- Ủ mâu thuẫn quá. Rõ ràng tên này đã quay lại để cố tình cán nạn nhân thêm một lần nữa, nhưng không phải với mục đích khiến cho nạn nhân chệt hấn. Có lẽ sau khi chỉnh lại cái xác, hấn đã biết chắc nạn nhân ngưng thở rồi. Vậy thì hấn làm thế với mục đích gì?

- Chẳng lẽ đó là một tên bệnh hoạn thích chơi trò chệt xe trúng đích.

- Ở đây có hai điểm nghi vấn cần được làm rõ. Tại sao tên lái xe lại muốn chỉnh cái xác theo hướng khác và tại sao hấn lại muốn cán qua người nạn nhân lần thứ hai? Giống như thể hấn thù ghét đôi chân của cô ấy và đã chỉnh vị trí cái xác theo hướng tiện lợi để phá hủy hoàn toàn đôi chân của người chệt vậy.

- Những gì anh đặt giả thuyết đều đúng cả, nhưng càng nói càng đưa vụ án vào ngõ cụt. - Mai Thanh thờ dài.

Chính anh cũng thấy thế. Càng phỏng đoán càng bế tắc. Thôi để đó đã vậy. Có lẽ no bụng đầu óc sẽ sáng suốt hơn.

Bách lấy tay xoa thành bụng đang sôi réo. Nhưng mặc dù họ đã ở trên quốc lộ, suốt mười cây số rồi, không thấy một hàng quán nào ngoài mấy chị nông dân bịt mặt đội nón lá ngồi sắp hàng dọc trên ghé đầu kiên nhẫn bán tỏi và tương.

Cả hai món đều không mấy hấp dẫn thậm chí với cả người bị bỏ đói bốn tuần. Mai Thanh ngồi im phắc ở ghế bên cạnh, cô cũng không để ý mình đã ra đến quốc lộ.

Bách biết rằng đầu óc người đồng nghiệp đang để cả vào chiếc taxi Hoa Sen giả mạo. Trong vụ Lê Hoàng Mai, những dấu hiệu tự tử rõ hơn cả, nếu cô gái cũng không dại đột bước chân lên một chiếc taxi Hoa Sen mà sau này tổng đài khẳng định rằng vào giờ đó không có một thành viên nào trong hãng của họ có mặt ở quán karaoke mà Linh Đan tổ chức sinh nhật. Lúc một ngư dân phát hiện ra thi thể của cô trôi lênh bênh trên sông vào lúc năm giờ sáng, cô gái tội nghiệp đã ngã màu xanh lục với những ngón tay và khoe miệng bị cá rủa nát.

Không có tổn thương sống nào thể hiện cô gái bị sát hại trước khi bị ném xuống sông. Đến lúc tiếp nhận hồ sơ vụ Hoàng Cẩm Tú, Bách đã khắp khởi hy vọng sẽ tìm thấy dấu vết sinh học hoặc ít ra một vài vết giày, vết bánh xe của kẻ thủ ác để lại hiện trường. Nhưng từ lúc Hoàng Cẩm Tú rơi từ trên đỉnh núi xuống cho đến khi có đám trẻ đi dã ngoại phát hiện ra xác của cô nằm dưới vách đá là chín ngày. Mùa mưa bão mang lại thêm một tiện ích nữa là xóa sạch sẽ tất cả những dấu vết dù là dễ thấy nhất như lại phơi ra ngoài trời. Khi đội điều tra có mặt tại hiện trường, họ chỉ tìm thấy tám vỏ snack, hai vỏ lon coca rỉ sét và vài bao cao su đã qua sử dụng không liên quan gì đến cái chết của cô gái. Những vết chân duy nhất tìm thấy được trên rìa núi là dấu giày thể thao của bọn trẻ đi picnic. Hoàng Cẩm Tú được giám định pháp y khẳng định rằng đã ngã trên đỉnh núi xuống và tắt thở vì bị vỡ xương sọ, rạn xương chậu và nội tạng bị tổn thương.

Không có bất kỳ tác động ngoại lực nào khác để có thể kết luận rằng cô đã bị sát hại trước khi chết. Cô vũ công xinh đẹp người Thái Nguyên, thuê nhà sống một mình trong một căn hộ chung cư rẻ tiền.

Đồng nghiệp không thấy cô đi làm, liên lạc đến chín ngày vẫn thấy tắt máy thì tặc lưỡi nghĩ rằng cô mới kiếm được một gã sộp nào đó, giờ đang đi du hí nước ngoài mà không dám kể sợ bạn bè ghen tị.

- Như vậy là tên tài xế Hoa Sen đã buộc Lê Hoàng Mai phải nhảy xuống nước và Hoàng Cẩm Tú phải nhảy từ trên đỉnh núi xuống, hoặc đã ép buộc họ ra sát mếp nước, sát rìa núi rồi đẩy họ xuống. - Mai Thanh đột ngột nói như đọc được ý nghĩ từ trong đầu Bách vậy.

Anh hơi giật mình. Nhưng có lẽ vì cùng là cảnh sát hình sự, lại đang suy nghĩ về một chủ đề nên mạch ý thức của họ sẽ trôi đi với tốc độ trùng khớp.

- Hôm trước, ta đã kết luận rằng chúng có hai người, nếu không thì mình tên lái xe không thể không chế được cô gái. Tên thứ hai nhảy lên xe trên đường đến nơi xảy ra vụ án. - Mai Thanh tiếp tục - Nếu vì lý do trả thù thì ai thù ghét ba cô gái đến nỗi phải thuê đến hai sát thủ để ám hại họ một cách bài bản như vậy? Ai sẽ được lợi khi cả ba cô gái viên tịch? Và ba cô gái này thì có liên quan gì đến

nhau? Quá trình điều tra của chúng ta cho thấy Vũ Phương Đăng bắt cả hai tay yêu cùng lúc cả Mỹ Anh và Lê Hoàng Mai, nhưng liệu hẳn có cùng lúc cặp kè tình ái với cả Hoàng Cẩm Tú nữa hay không.

Để xảy ra điều này lắm. Vũ Phương Đăng là dân chơi. Hoàng Cẩm Tú cũng vậy. Và Đăng đã có lần ngỡ ý muốn đưa Tú và bạn bè về nhà sau khi chạm trán nhau ở sàn nhảy Underground. Sự việc đó bất thành là vì nhóm của Tú đông quá sức chứa của xe, nhưng không có nghĩa là họ không cho nhau số điện thoại và gặp gỡ nhau sau đó.

Nhiều lần hội ý trong phòng họp, họ đã nhắc đến lý do tình ái trong cả ba vụ án này nhưng Bách phản đối. Lần này cũng vậy.

- Tay bảo vệ nói rằng đôi bên không xin số điện thoại của nhau. - Bách vẫn kiên quyết. - Vĩa hè phố cổ rất bé nên từ vị trí cổng vào sàn nhảy và mép đường chỉ có hai mét. Nếu họ có cho nhau số điện thoại thì gã bảo vệ đã trông thấy.

- Lúc đó hẳn không để ý thì sao. Với lại hẳn nhớ nhớ quên quên. Mình không thể chỉ căn cứ vào lời khai của một tên bảo vệ mà khẳng định được việc này. - Hôm trước trong cuộc họp công khai, Mai Thanh không muốn phản bác một cách gay gắt lỗi làm việc máy móc và thụ động của Bách, nhưng hôm nay có riêng hai người, cô cảm thấy cần phải nói rõ cho anh biết điều đó.

- Không phải anh ấu trĩ và kém cỏi trong việc suy luận và điều tra. - Bách nói đều đều, chẳng có vẻ gì là chạnh lòng. - Chỉ là vì anh đã tiếp xúc với Vũ Phương Đăng và linh cảm thấy hẳn vô tội. Việc hẳn gào rú lên khi nhìn thấy những tấm ảnh nạn nhân, đặc biệt là Lê Hoàng Mai, ngoài nỗi sợ hãi thông thường khi bắt gặp những hình ảnh méo mó, dị dạng thì còn có cả sự đau khổ trong đó nữa.

- Thiếu gì kẻ đã ra tay sát hại người thân xong rồi hối hận và đau khổ. Anh lại nhầm lẫn cơ bản nữa. - Lần này Mai Thanh đã quên mất sự tế nhị của mình. Cô tỏ rõ thái độ bực bội trước sự cứng đầu của Bách.

- Nhưng em biết rõ mà. Nếu hẳn thuê sát thủ sát hại người tình hết lần này đến lần khác, thậm chí chưa biết chừng còn có mặt tại hiện trường vụ án Lê Hoàng Mai và vừa là chủ mưu vừa là đồng phạm của gã tài xế Hoa Sen, thì hẳn đã bơm đủ lượng máu lạnh trong người để bộc lộ thái độ khác. Cũng khó mà khiến hẳn sợ hãi được khi xem mấy tấm hình ấy.

- Một kịch gia đại tài thì sao? Anh nên nhớ rằng cuộc chạm trán giữa Vũ Phương Đăng và Hoàng Cẩm Tú trước cổng Underground cũng chỉ một tuần trước khi cô ấy bị sát hại, và cũng chỉ một tháng sau khi tin Lê Hoàng Mai chết đuối được công bố rộng rãi cho báo chí. Yêu đương kiêu gì, đau khổ cách gì mà người yêu mới chết thảm một tháng hẳn đã mò lên sàn nhảy và gạ gẫm gái đẹp khác.

Các nhân viên sàn nhảy Underground và những quán bar quen thuộc khác của Vũ Phương Đăng đều nói rằng những lần hẳn đến đó đều không nhảy nhót,

không trò chuyện, thường là đi một mình và lặng lẽ ngồi uống rượu đến say mềm rồi về. Và việc hẳn ngỡ ý muốn đưa Hoàng Cẩm Tú về cũng chưa hẳn là ý đồ tán tỉnh, cũng có thể chỉ do hẳn đã say thôi.

- Thiếu tá Phan Đăng Bách, anh đừng sắm vai luật sư bào chữa không công. Chúng ta đang điều tra bằng những biện pháp khoa học hình sự, không phải chuyên gia tâm lý mà căn cứ vào thái độ. Anh biết rằng trong nhiều vụ án giết người hàng loạt, Hoa Kỳ đã thử cả máy nói dối hiện đại nhất với kẻ tình nghi mà vẫn vô hiệu. Chúng cứ là quan trọng nhất, ông thiếu tá ạ. - Mai Thanh giận dữ, vẻ tức anh ách không thềm nói nữa. Cô quay mặt ra ngoài ngắm mãi miết những cánh đồng cháy nắng. Mặt trời lúc này đã chiếu thẳng vào người cô, thiêu đốt hai cánh tay trần nõn nà.

Anh có căn cứ vào thái độ gì đâu. Anh chỉ tin vào trực giác của mình thôi mà.

- Vứt ngay cái trực giác vô lý của anh đi. Anh đang làm người khác tức chết đây mà. - Mai Thanh đỏ mặt tía tai đâm thùm thụp vào vai Bách.

- Nào nào, đầu đầu xe tải bây giờ. Ngày mai báo lá cải lại được thêm một cái tí bán chạy: Hai cảnh sát hình sự nhí nhánh đùa giỡn trên quốc lộ 1A, chệch vô lăng bay sang ruộng lúa, thiếu tá Mai Thanh bị văng mắt vấy xòe, khoe chân dài trước bao con mắt tò mò của bà con nông dân.

- Anh cứ muốn chèn ép người ta đến chết. - Mai Thanh càu nhàu, quả nhiên không dám làm Bách mất tập trung lái xe nữa.

- Nắng chói hết người em rồi kìa. Ra ghé sau ngồi cho mát. - Bách ân cần. - Nhân tiện cách ly ra cho đỡ có hứng cãi cộ.

- Ủ đúng lẽ ra em lên nóc xe ngồi cho đỡ phải nhìn thấy anh.

- Lẽ ra anh phải chuyển về quận ngồi đóng dấu chứng minh thư hay về phường đi bắt mấy chú quang gánh rau quả vỉa hè theo như ý bà cụ thân sinh đáng kính của anh, vậy là em đỡ phải làm việc với anh nữa.

- Đúng vậy, em ủng hộ anh làm đơn chuyển sang ngành cảnh sát giao thông cho anh đứng gốc cây mà cãi lý với tụi chíp hôi không đội mũ bảo hiểm.

Bách phá lên cười.

- Ủ bên giao thông bây giờ đang hào hứng tuyên các người đẹp ra đứng ngã tư đấy. Anh sẽ đề cử em Mai Thanh xinh đẹp. Em đứng bục cầm gậy điều hành cả triệu dân qua lại, sướng nhé. Còn anh đứng mát trong bóng để ghi thẻ phạt. Hết ca chúng ta lại ra ngã tư cãi lý tiếp xem chiếc xe vừa chạy qua đã lấn bao nhiêu mi li mét vạch quy định.

Mai Thanh cười đến tức bụng. Đó là những giờ phút hiếm hoi họ có thể chọc nhau tức phát cười, và chia sẻ chút chuyện ngoài đời, phần còn lại hễ cứ nhìn

thấy mặt là thấy phải chú ý đầu vào hồ sơ lưu ảnh những xác chết và dấu vân tay đen ngòm. Bách bỗng quay sang nhìn Mai Thanh một cách nghiêm túc, nhưng lạ lùng.

- Em nói xem, một vụ án tình, cứ cho là Vũ Phương Đăng yêu cả ba cô gái thì hẳn giết sạch họ để làm gì?

- Em không biết, thế mới cần xin lệnh bắt khẩn cấp để thẩm vấn hẳn. Nếu cần... - Mai Thanh nhún vai. - Cứ cho hẳn vài quả phạt thủ là cậu ảm tòi thông tin ra ngay.

- Chưa chắc đâu. Nếu hẳn là thủ phạm thật như em nói, thì chắc chắn là một kẻ sát nhân máu lạnh hoặc bệnh hoạn. Đâu có lý gì vì vài cú dọa dẫm mà nhận tội.

- Hẳn thuê người hạ sát bạn gái. Không phải tự tay làm, nên không được phẩm chất máu lạnh và bệnh hoạn như anh nói. Điều ta cần biết là hẳn được lợi gì trong ba vụ đó thôi. Hoặc ít ra hẳn ngăn cản ba cô gái làm một việc gì đó.

- Giết người triệt khẩu?

Mai Thanh gật đầu:

- Mặc dù giám định pháp y cho biết cả ba cô gái đều không có dấu hiệu mang thai nhưng biết đâu tụi trẻ bây giờ còn có những chiêu dọa dẫm nào khác cao siêu hơn thai sản. Gia đình nhà ấy thuộc hàng đại gia, ông bố Vũ Phương Đăng lại là một trong những nhân vật máu mặt nhất thành phố này.

Bách lái xe trong im lặng. Riêng điều này anh không đồng quan điểm với Tú và Mai Thanh. Nhưng anh đuối lý, chẳng có bằng chứng gì trong tay, lập luận thì lỏng lẻo. Có lẽ đến mai anh sẽ tạm giữ Vũ Phương Đăng trong vòng sáu ngày để thẩm vấn và chứng minh rằng tiến độ điều tra của họ đang nhích với tốc độ của rùa, nhưng việc lao đầu vào Vũ Phương Đăng thậm chí còn khiến cho thời gian bị trừ lùi vì họ đang làm một động tác vô ích.

Một loạt quán cơm phở bình dân hiện ra bên đường.

Bách tấp dạp vào một quán nom đỡ tệ hơn những quán rất tệ khác.

Một chiếc xe chở khách đằng sau ra hiệu cho anh đỗ sâu vào trong để dành cho nó một khoảng không đủ dũi đầu xe vào.

Mai Thanh cho rằng có thể tiến lên hàng trên có chỗ đậu xe rộng rãi hơn.

Bách nhích lên mười mét nữa.

Họ ra khỏi xe, rồi tùy vào chân trái và chân phải mà bước vào một trong hai quán cơm phở sát vách nhau.

Mai Thanh bước chân phải.

Bách đi theo, lóa mắt vì nóng, hoặc có thể hoa mắt vì đói, nhưng cũng chỉ 30 giây sau đã nhận ra thứ gì đang chiếu tướng chòng chọc.

Một đôi nam nữ trẻ trung trong quần jean đen và áo pull trắng đồng bộ có in hình Che Guevara, loại trang phục unisex dành cho những cặp đang yêu.

Họ bỏ dở bát phở trên bàn và bước vội qua hai vị khách mới vào. Mùi nước hoa nức lên lạc lõng trong tiệm cơm phở dơ dáy.

Chàng trai lôi xênh xệch cô gái vào chiếc BMW màu đen đang đậu trên hè.

Chững lại vài giây, Bách rảo bước đuổi theo nhưng không kịp.

Chiếc xe cua một đường nguy hiểm khiến bụi thốc lên mù mịt và bánh xe rít cháy mặt đường.

Bách đứng ngẩn ngơ giữa trời nắng nhìn chiếc xe phóng mất dạng về hướng trung tâm thành phố.

- Ai thế anh? Người quen của anh vừa trốn khỏi trại giam à? - Mai Thanh đẩy bát phở về phía Bách.

- Vũ Phương Đăng. - Bách cúi đầu ngắm bát phở.

- Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Cứ như ông tướng theo dõi cảnh sát vậy. Sao trông hần khác thế nhỉ, em không nhận ra, ở ngoài trông hần nhỏ con hơn trong hình.

- Ừ với lại nó đeo kính đen nữa.

- Hần đi với con bé nào thế? Đấy, anh xem, chưa gì đã cặp kè ngay cô mới.

Chẳng cần tới trình độ chuyên môn của cảnh sát mà ngay đến cô bé phục vụ quán cơm phở cũng nhận ra rằng đó là một cặp nam thanh nữ tú đang yêu nhau thắm thiết. Bách vẫn ngắm mãi bát phở, thấy cổ họng mình đắng lại và mất hẳn cảm giác thèm ăn.

- Sao thế anh? Anh có biết con bé đó là đứa nào không? Sao vừa nhìn thấy anh họ lại vội bỏ đi thế?

Bách gật đầu chậm chậm, cúi sâu hơn nữa, dáng vẻ của một người hoặc đang xấu hổ, hoặc đang cảm thấy có lỗi. Anh nói khẽ.

- Là Linh Đan.

Mai Thanh kinh ngạc nhìn Bách. Anh cũng sững sờ không kém.

- Anh đã hiểu ra rồi. Thằng khốn kiếp yêu cả bốn cô gái một lúc không biết chừng năm, sáu, bảy cô có lẽ.

- Yêu râu xanh?

Bách lại gật đầu, lần này anh nhìn thẳng vào mắt Mai Thanh.

- Anh xin lỗi. Đáng lẽ anh nghe theo lời em, phải đề xuất trình sát theo dõi hành tung của Vũ Phương Đăng sớm hơn.

Lúc họ trèo lên được lưng đồi đến chỗ ngôi mộ đá trắng toát của Đỗ Quang Huy, mặt trời bỗng dung biến mất, và trời tối sập nhanh chóng như lúc hoàng hôn.

- Nhanh lên anh, trời sắp bão, chuẩn bị không bật lửa được đâu.

Bách vội vã châm lửa vào một nùi cỏ khô, mùi trầm ngào ngạt một góc rừng thưa. Cái cách chấp tay trước ngực của Bách không phải khẩn vái người đã chết, mà nó biểu lộ dáng điệu suy nghĩ rất lung. Lúc ấy trong đầu Bách chỉ độc nhất một câu hỏi: “Huy, cậu thử nói xem. Theo suy đoán của cậu thì Vũ Phương Đăng có phải là kẻ giết người không?”. Đôi mắt khám trên tấm bia đá trắng bỗng mỉm cười khóe môi nhếch lên giễu cợt. Bách lắc mạnh đầu, bức chân dung người bạn của anh vẫn luôn cười như thế. Lúc khâm liệm, gia đình Huy cuống cuống tìm kiếm, và họ ưng nhất tấm ảnh Huy mặc thường phục, áo sơ mi kẻ ca rô xanh, hơi mỉm cười. Họ nói tấm ảnh ấy gần gũi hơn với hình ảnh cậu con trai hiền lành vẫn luôn ở trong đầu họ, trong khi bộ đồng phục sẽ gợi cho họ nhớ lại lý do khiến con trai họ bị sát hại. Sinh nghề tử nghiệp, cha mẹ Huy lo thất ruột điều ấy cũng như bà mẹ tội nghiệp của Bách. Gia đình Huy ở bên Thụy Sĩ, nhiều lần họ đã thuyết phục cậu con trai độc nhất cùng sang định cư ở Zurich để tham gia điều hành chuỗi cửa hàng ăn uống do ông bà làm chủ mà vô ích.

- Cậu ấy bảo không phải. - Bách vẫn dán mắt vào tấm ảnh.

- Gì cơ?

- Cậu ấy bảo Vũ Phương Đăng không phải là thủ phạm của ba vụ án.

Mai Thanh kinh ngạc nhìn Bách. Cô lấp bắp:

- Anh... anh...

Đúng lúc ấy trời hầu như đen kịt. Gió trút lá ào ào. Từ trên này nhìn xuống rừng thông dưới chân đồi chỉ thấy một vùng diệp lục thẫm tối. Bách chột sực tỉnh.

- Ừ... Ừ anh điên mất rồi. Anh đùa đấy, mình về thôi không mưa.

Họ đi như chạy xuống chân đồi, nhưng không kịp. Mưa nặng hạt đã lã chã những đợt nước đầu tiên, rồi nhanh chóng vã như trút xuống toàn bộ thảm thực vật phủ khắp quả đồi.